



# ПАПЕРОВИК

Газета ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН»

## Новий капітан нашого корабля

**ПАТ «ВАЙДМАНН-МПФ» очолив новий голова правління — Андрій Панченко. Наприкінці серпня він був офіційно представлений менеджменту товариства. Настав час і більш широкому загалу познайомитися з Андрієм Васильовичем, тож «Паперовик» поставив новому керівнику кілька запитань.**

**— Андрію Васильовичу, які перші враження від підприємства?**

— Враження загалом гарні: чиста територія, порядок, налагоджені бізнес-процеси... Непогано, так і має бути. Мені є з чим порівнювати, адже я бував до цього на багатьох промислових підприємствах в Україні й інших країнах. Я радий, що в Малині, в невеличкому місті, є така сучасна фабрика.

**— Вам, напевно, відомо, що ПАТ «ВАЙДМАНН-МПФ» має давню історію?**

— Здається — 140 років? Я про малинську фабрику знаю ще з часів, коли займався автоматизацією процесів папероробного виробництва. Знав, але раніше не бував тут. Їздив в Херсон, в Росію на великі підприємства, які виготовляли більш традиційні види паперу (фільтрувальний, газетний), картон для пакування і т. ін. А що стосується фабрик, які випускають спеціальні види паперу, то таких і на території Союзу було мало. Про сучасну історію підприємства чув небагато, але з точки зору менеджера розумію, що компанія проходить більш-менш типовий шлях для пострадянських промислових об'єктів: приватизація державного підприємства, залучення іноземних інвестицій... Інколи вдале, інколи не дуже. Думаю, Малинська паперова фабрика — це приклад вдалого поєднання швейцарських інвестицій і українського досвіду.

**— Андрію Васильовичу, ви згадували, що маєте досвід в налагодженні автоматизованих систем управління папероробними машинами...**

— За першою освітою — я інженер-електрик (за другою — спеціаліст з управління зовнішньоекономічною діяльністю, маю ступінь MBA). Близько семи років після закінчення Київського політехнічного інституту працював в Інституті електростроювання ім. Є. Патона НАН України, потім пішов на роботу в спільне радянсько-американське підприємство, яке на базі українського конструкторського бюро продавало і встановлювало системи керування па-

пероробними машинами. Я гадаю, що виробничники знають такі системи, як «Measurex», «Lippke», «AccuRay». Я мав справу з останніми. Це американські системи для вимірювання параметрів паперу та управління ПРМ. Як інженер-налагоджувальник брав участь у встановленні автоматизованих систем на Херсонському целюлозно-паперовому комбінаті, на російських підприємствах в Кондопозі, у Солікамську. Лазив під машинами, крутив гайки, прокладав дроти, налагоджував програмне й апаратне забезпечення...

**— Розкажіть, чим займалися протягом останніх років.**

— Останнім місцем роботи, з якого я прийшов на ПАТ «ВАЙДМАНН-МПФ», була компанія «Profine GmbH», яка спеціалізується на виробництві та дистрибуції профільних систем достатньо відомих німецьких марок Kömmerling, Troscal, KBE. Я був директором української компанії — «Профайн Україна». А до цього, протягом майже п'яти років, працював головою правління на цементних заводах, які входять у групу «Heidelberg Cement», це Криворізьке, Дніпродзержинське та Амвросіївське підприємства.

**— Андрію Васильовичу, ви готові з киянина перетворитися на малинчанина?**

— Я з 4-х років живу в Києві, тут пройшла значна частина мого життя. Для того щоб працювати в «Heidelberg Cement», переїхав до Кривого Рогу. Але на вихідні, незважаючи на чималу відстань, їздив додому, до столиці. Гадаю, що в будні доцільно перебувати в Малині, а наприкінці тижня можна і в Київ податися. Це ж не так далеко... Звісно, я був би радий, аби малинська фабрика знаходилася на майдані Незалежності, а ще краще — у мене в дворі. Такий варіант узагалі був би ідеальним, — *всміхається голова правління*, — але життя — реальна річ. Тому робота головою правління ПАТ «ВАЙДМАНН-МПФ» — це свідомий крок, який визначався і станом підприємства, і моїм попереднім досвідом, і спільним із акціонерами баченням подальшого розвитку компанії. Якби переді мною стояло завдання лише підтримати ті завоювання, які має фабрика, це було б не дуже привабливо. Але оскільки WEID-



MANN прагне розширити і оптимізувати виробництво, мені здалося, що буде цікаво використати тут свій досвід, щоб потім разом пишатися результатами.

**— Керівники паперової фабрики завжди відігравали важливу роль в громадському і соціально-культурному житті міста. Чи плануєте ви продовжувати ці традиції?**

— Я розумію, що керівник великого підприємства, особливо в нашій країні, часто знаходиться на межі між бізнесом і політикою. Якби в мене було велике бажання займатися політикою, то я б використав ті можливості, які мав, але мені більше подобається працювати в сфері бізнесу. Перш за все, планую перейматися проблемами компанії. Проте навіть таке успішне підприємство, як ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН», існує в соціумі, люди, які тут працюють, здебільшого малинчани. Ми — члени місцевої громади і мусимо бути відповідальними і свідомими. З одного боку, питання благодійності, участі в житті міста певним чином визначаються рішеннями вищих управлінських органів, статутом підприємства, з іншого — ми хочемо, щоб місто було чистим і розвиненим. Я готовий продовжувати ті хороші традиції, які WEIDMANN започаткував і постійно демонструє. Фабрика, як законослухняний платник податків, і надалі працюватиме в «білій» області економіки, сплачуватиме всі відрахування і податки відповідно до законодавства. Сподіваюся, що муніципальна влада буде вмiло ними розпоряджатися на благо міста.

(Див. продовження на стор. 2.)

# Новий капітан нашого корабля

(Продовження. Початок на стор. 1.)

— Андрію Васильовичу, якими будуть ваші перші кроки на посаді голови правління?

— Якщо говорити з точки зору технологічних процесів, то з ними я певною мірою знайомий. Хоча вивчити управління, бізнес-процедури, щоб легко вписатися в існуючу систему, аби не вносити якихось непотрібних змін. Безумовно, і це найважливіше, позайомитися з персоналом, з керівниками та ключовими спеціалістами, тому що люди наповнюють це підприємство результатами, успіхом. Тож хочеться якнайшвидше і якнайкраще зрозуміти, які сильні сторони є в цього колек-

тиву, які є можливості для подальшого розвитку, особливо талановитої молоді, бо вона — наше майбутнє.

Переді мною не стоїть завдання проводити радикальні зміни, я виходжу з того, що ситуація стабільна і не вимагає «хірургічного» втручання. Якщо постане потреба в змінах для покращення, ми будемо їх провадити, але спокійно і поступово.

— Знаю, що з іноземними акціонерами ви спілкуєтеся без перекладача...

— Володіння іноземною мовою для будь-якого спеціаліста — великий плюс у контексті перспектив подальшого кар'єрного росту, особливо — в іноземній компанії. Бували випадки, коли людина, гарний спеціаліст, не могла

отримати додаткову освіту в компанії чи працювати в головному офісі за кордоном через те, що не знає мову. З іншого боку, є низка прикладів, коли люди з філологічною освітою робили кар'єру і ставали успішними керівниками в іноземних компаніях, бо могли вільно комунікувати. Я би настійно рекомендував всім працівникам фабрики вчити англійську чи німецьку, незалежно від віку, якщо вони хочуть далі просуватися по службових сходах. Шукайте можливості і бажання. Тоді питання кар'єрного зростання, зарплати будуть вирішуватися набагато динамічніше.

— Розкажіть про свою родину, захоплення.

— Я одружений, чекаю на

народження дитини. Мої захоплення, напевно, типові для міського жителя. Люблю ходити в кіно, гуляти в центрі, відвідати з друзями за місто, подорожувати Україною і за її межами. З-поміж предметних хобі — на першому місці гірськолижний спорт. Кагаюся з 17 років, щороку тиждень чи два приділяю цьому захопленню. Люблю музику, ходжу на концерти. Слухаю все, окрім шансону. Ось 23 вересня збираюся на концерт Ленні Кравітца.

— Дякую за інтерв'ю, Андрію Васильовичу! Бажаю вам вдалого старту та підкорення нових вершин спільно з колективом ПАТ «ВАЙДМАНН-МПФ»!

Розмову записала  
Оксана ГОРДІН.

## Із Урбани — з цінними знаннями

Днями директор Центру розвитку та досліджень Геннадій Якименко повернувся зі Сполучених Штатів Америки після відвідин нового підприємства WEIDMANN в місті Урбана, Штат Огайо. Що ж змусило Геннадія Васильовича вирушити за тридев'ять земель?

За його словами, основною рушійною силою цієї мандрівки було бажання розширити номенклатуру електроізоляційних паперів ПАТ «ВАЙДМАНН-МПФ». Як відомо, нині Центр розвитку та досліджень працює над виготовленням паперу-основи для крепування, технічні параметри якого дозволяють переробляти його на крепований папір у швейцарському Рапперсвілі. Раніше наше виробництво випускало основу для крепування, яка успішно перетворювалася на крепований папір у Фремінгемі, США. Тож Геннадій Васильович, спільно зі швейцарським колегою Тобіасом Волфінгером, поїхав до Америки, аби на власні очі побачити, чим тамтешній процес крепування відрізняється від рапперсвільського.

Підрозділу WEIDMANN в Урбані всього кілька місяців, він утворився в результаті побудови папероробної машини,

перенесення виробничих потужностей із Фремінгема та О'Фаллона. Геннадію Васильовичу пощастило стати свідком знакового для урбанців процесу — виготовлення першої партії паперу-основи для крепування та перетворення її на крепований папір.

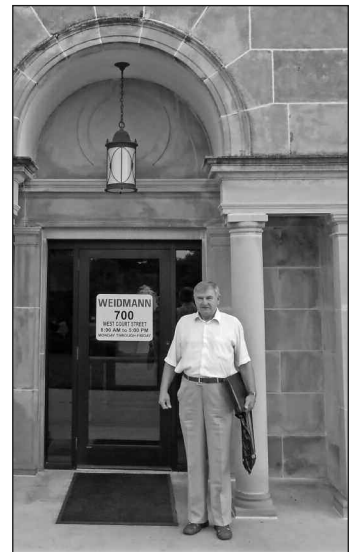
Під час поїздки Геннадій Васильович побачив, що американські машини відрізняються від швейцарських за своєю конструкцією.

— Головна відмінність — у триступінчастій системі зволоження паперу. Завдяки цьому американські агрегати можуть переробляти папір з досить широким діапазоном повітропроникності, у той час як для машини в Рапперсвілі цей показник має бути сталим, — сказав він. — Окрім того, американці послуговуються іншим просочуванням, ніж швейцарці. Перші використовують крохмалю, а другі — спеціальний розчин на основі КМЦ (карбоксиметилцелюлози). При використанні крохмалю адгезія паперу до крепувального циліндру залежить від гладкості матеріалу. А це досить складне і суперечливе завдання: виробити папір із високою гладкістю і високою повітропроникністю, адже чим гладший папір, тим менш пористий він і тим менше встуге вологи.

При використанні розчину з КМЦ гладкість паперу-основи не має вирішального значення.

Цікаво, що підприємство в Урбані саме виробляє і папір-основу, і крепований папір. Для цього воно має чотири крепувальні машини. Керівництво корпорації доручило Геннадію Якименку дізнатися, чи можливо, за згоди американських колег, переправити одну з цих машин до Малина і безпосередньо тут виготовляти крепований папір для європейського ринку. Едвард Дваер, віце-президент «WICOR Americas Inc.», який до того ж очолює проект в Урбані, не заперечував проти цього. Проте остаточне рішення буде ухвалене вищим керівництвом корпорації: після проведення маркетингових досліджень, логістичного аналізу та консультацій із енергетичними службами, адже параметри цього устаткування відповідають американським стандартам, які відрізняються від європейських.

Геннадій Васильович результатами поїздки задоволений, нині малинські спеціалісти обмірковують обидва сценарії розвитку ситуації, кожен з яких має свої перспективи і економічно привабливий для нашого підпри-



ємства. З одного боку, мова йде про розширення асортименту продукції та встановлення в Малині крепувальної машини, на якій перероблятиметься папір-основа власного виробництва. З іншого — про завершення розробки паперу-основи для підприємства в Рапперсвілі (після модернізації їхнього обладнання та технології крепування).

— У будь-якому разі, впровадження цих інновацій дозволить покращити економічні показники нашого підприємства, сприятиме його стабільній, безперервній роботі, — підсумував Геннадій Якименко.

# Матеріальна допомога по-новому

*Протягом останніх чотирьох років, задля додаткової мотивації персоналу, підприємство уклало договір добровільного страхування життя працівників із різними страховими компаніями. Чимало людей відчули переваги факультативної соціальної гарантії на собі: коли потрапляли до лікарні або мали ускладнення зі здоров'ям...*

Однак відтоді, як було ухвалено новий Податковий кодекс, страхування стало надто затратним, адже, крім регулярних внесків до страхової компанії та сплати податку з доходів фізичних осіб, як було раніше, підприємство зобов'язало перераховувати ще й єдиний соціальний внесок до держбюджету.

Тож у результаті тривалих консультацій, перемовин, пошуків альтернативного варіанта було вирішено відмовитися від послуг страховика

і створити власний фонд, з ресурсів якого працівники отримуватимуть матеріальну допомогу. Вся процедура, механізм нарахування допомоги та її виплати описані в Положенні про надання матеріальної допомоги працівникам ПАТ «ВАЙДМАНН-МПФ», пов'язаної з їх життям та здоров'ям.

Здійснюватиме попередній розрахунок розміру матеріальної допомоги та оформлятиме довідку-повідомлення менеджер з питань управління ризиками.

Потім, не пізніше 25 числа кожного місяця, пакет документів, необхідних для отримання допомоги, розглядатиме комісія, склад якої затверджено відповідним наказом по товариству. Очолила комісію голова профспілкового комітету Лариса Примаченко.

За змістом Положення багато в чому тотожне до договору страхування. Зокрема, незмінними лишилися випадки, за яких ви-

плачується допомога: госпіталізація, критичні захворювання, травматичні ускладнення або ж встановлення інвалідності I, II групи внаслідок нещасних випадків та смерть працівника. В основу цього документа покладено ті ж розрахунки, які були прописані в договорі страхування. Тому, напевно, працівникам товариства буде неважко зрозуміти та прийняти відповідні нововведення.

На думку Лариси Примаченко, ухвалене Положення більш гнучке, ніж договір страхування, адже товариство саме виділятиме матеріальну допомогу. А відтак, у неординарних випадках, приміром, в разі тяжкої травми або критичного захворювання, частина коштів може бути виплачена достроково.

Якщо раніше повідомляти про хворобу чи нещасний випадок мав керівник структурного підрозділу, то тепер це може зробити сам працівник — протягом 15 днів

після закінчення лікування.

Втім, у Положенні передбачено й низку підстав, за яких матеріальна допомога не надається. Зокрема, якщо нещасний випадок стався з працівником, який перебував у стані алкогольного, наркотичного, токсичного сп'яніння, навмисно спровокував інцидент, у разі самогубства тощо.

Тож пильнуйте себе, бережіть здоров'я, коли нездужаєте — звертайтеся до лікаря, аби на довгі роки зберегти працездатність та гарне самопочуття. Додаткові соціальні гарантії — це звісно, добре. Приємно, що хтось «підстелив вам соломки» про всяк випадок. Вдвічі приємніше від розуміння того, що ви працюєте в компанії, яка піклується про своїх працівників. А втричі приємніше буде від того, якщо матеріальна допомога для покращення здоров'я вам не знадобиться.

Вікторія ЛІСОВА.

## Перспективи співпраці

*Підприємство відвідали представники групи компаній «СвердловЕлектро» («СВЕЛ»), до якої входять ТОВ «РосЕнергоТранс», ТОВ «СвердловЕлектро — Силові трансформатори», ТОВ «СВЕЛ-КРУ», ВАТ «Нижець-Ісетський завод металоконострукцій». У номенклатурі їхньої продукції сухі і масляні трансформатори, трансформаторні підстанції та ін.*

До Малина прибув головний конструктор «СвердловЕлектро» Борис Лесін та його колега — начальник відділу закупок Сергій Скоринов.

Вони ознайомилися з виробництвом нашого картону, який використовують для виготовлення трансформаторів, побували в цеху №6. Зустрілися з заступником голови правління з питань продажу та маркетингу Іваном Бояршиним, з директором Департаменту якості Валентиною Прокопенко, з менеджером із продажу Наталією Єрулевич, із головним фахівцем з управління ресурсами Олександром Швидуном та з директором Виробничого центру Юрієм Серебряковим. Аби зацікавити клієнтів іншою продукцією ПАТ «ВАЙДМАНН-МПФ», зокрема електроізоляційними паперами, для гостей було організовано екскурсію до цеху №5.

За словами Наталії Єрулевич, на ринку виробників трансформаторів група компаній «СВЕЛ» вигідно вирізняється від своїх конкурентів тим, що випускає не серійну продукцію, а ексклюзивні трансформатори, гнучко реагуючи на запити клієнтів. Зараз підприємство почувається досить упевнено, оскільки знайшло свою нішу, має потужну базу замовників. За прогнозами росіян, наступного року вони планують завершити виробничий проект, який передбачає виготовлення близько 600 розподільчих трансформаторів 630kVA 6—10kV щомісяця.

Тож у найближчій перспективі можлива більш тісна співпраця зі «СвердловЕлектро» та збільшення обсягу замовлень нашої продукції.

## Увага! Відбудеться міні-футбольний турнір

29 вересня о 10-й годині на стадіоні ім. А. В. Деняченка відбудеться Відкритий турнір із міні-футболу, присвячений пам'яті Анатолія Васильовича Деняченка. Організатор заходу — профспілковий комітет товариства. Участь у турнірі візьме чотири команди: ветеранів клубу «Папірник», молодіжна (синів А. В. Деняченка), збірна ПАТ «ВАЙДМАНН-МПФ» та команда чемпіонів України в турнірі на приз клубу «Шкіряний м'яч» 1987 року.

*Запрошуємо всіх шанувальників футболу підтримати улюблені команди!*

## Прямі поставки з Піткяранти

Днями директор Департаменту управління ланцюгом поставок Анатолій Карпук та начальник відділу закупок Тетяна Литвинчук повернулися з Карелії, де відвідали ВАТ «Целюлозний завод «Піткяранта»», який постачає нашому підприємству небілену целюлозу. Під час візиту вони домовилися про перехід на прямі (без посередників) поставки сировини, обговорили текст контрактів та домоглися більш вигідних умов для нашої фабрики. Нині документи проходять процедуру узгодження, а вже у вересні поставки відбудуватимуться за новою схемою.

*40 років тому монтер вузла зв'язку Іван Лісовський не думав і не гадав, що його життєві стежини перетнуться з паперовою фабрикою.*

— Певно, мені на роду було написано продовжити династію паперовиків, — каже чоловік. — Адже на підприємстві працювала моя бабуся — Ганна Журавель, дід — Олександр Олещенко, дядько — Юзик Фанта та тітка — Любов Фанта.

Іван Іванович добре пам'ятає, як в дитинстві проведу-

## 40-річний ювілей

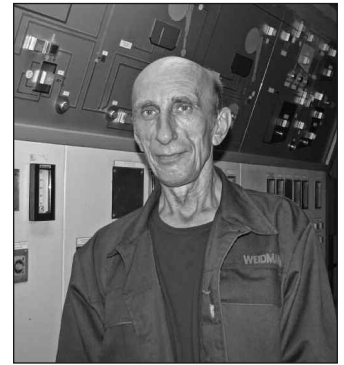
вав бабусю, котра трудилася у варочному цеху фабрики. Свою ж трудову біографію на підприємстві він почав з цеху №1, в якому виробляли конденсаторний папір. Був накатником, сушильником, згодом, як і його дядько, Юзик Фанта, став машиністом. Від часу створення цеху №6 і понині працює машиністом КРМ.

За словами Івана Івановича, відтоді умови праці машиністів значно покращили-

ся, адже сучасне обладнання оснащено безліччю автоматичних пристроїв.

Династію паперовиків продовжив і середній син ювіляра — Олександр, що працює на Фабриці банкнотного паперу. Старший, Сергій, зробив кар'єру професійного військового, нині живе на Алтаї, а наймолодший, В'ячеслав, працює в ПрАТ «Детвілер Ущільнюючі Технології Україна».

До речі, торік Іван Івано-



вич святкував ще одну знаменну дату — 40-річчя свого подружнього життя.



*Недавно служба безпеки прийняла до*

## Будьмо знайомі

*свого колективу двох охоронників — Олександра Гоменюка (на фото зліва) та Олександра Зайця.*

У першого з них, старшого Олександра, за плечима навчання в місцевому училищі, служба в армії та чималий трудовий стаж. Чоловік спробував себе в ролі тракториста, слюсаря котельні та охоронника. Одружений, має сина. Любить

проводити вільний час із сім'єю на лоні природи.

Олександр-молодший закінчив Житомирський будівельний технікум та знамениту «Львівську політехніку» за спеціальністю «промислове і цивільне будівництво». Рік присвятив службі в армії, а до працевлаштування на ПАТ «ВАЙДМАНН-МПФ» трудився в столичних охоронних фірмах. Найбільші захоплення



молодого чоловіка — футбол та волейбол.

## Знакові дати в колі колег



*І знову працівники, які святкували знакові дати своєї роботи на фабриці (хтось 5, а хтось і 40 років), отримали від підприємства подарунок — відвідини одного з кращих театрів України — Національного академічного драматичного театру ім. Івана Франка.*

Вони побували на виставі-інтерпретації сатиричного роману Ярослава Гашека «Пригоди бравого вояки Швейка».

У постановці було задіяно лише троє акторів, проте яких! Принаймні, імена двох із них відомі кожному: Богдан Бенюк — у ролі Йозефа Швейка та Анатолій Хостіков — майже в усіх інших іпостасях: шпика, жандарма, священика і поручика Лукаша. В епізодичній ролі панянки виступила Марія Савка.

Виставу відвідало багато молоді, прийшли діти і літні люди. Зал був повним, однак паперовикам та їхнім супутникам поталанило — для них товариство заздалегідь придбало найкращі місця в партері. Прикметно, що для багатьох малинчан це були перші в житті відві-

дини театру.

З-поміж них — й інженер-лаборант ВТК Галина Вербицька, яка відзначила 15-річчя праці на фабриці. Жінка була вражена інтер'єром будівлі театру, оздобленням фойє і звісно ж — самою виставою:

— Мені дуже сподобався цей культурний захід, приємно було отримати такий подарунок від підприємства. Раджу всім, коли випаде така можливість, скористатися нею: забудьте на час побутові клопоти, відкладіть справи — і не пошкодуєте!

У захваті були й інші паперовики — вони стоячи аплодували артистам, дякуючи за прекрасний вечір.

«ПАПЕРОВИК» — газета ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН». Засновник і видавець — ПАТ «МАЛИНСЬКА ПАПЕРОВА ФАБРИКА-ВАЙДМАНН».

Свідоцтво про реєстрацію серії ЖТ №94/471ПР від 17.02.2011. Адреса видавця та редакції: 11602, м. Малин, вул. Приходька, 66. Телефони: 6-72-53, 6-72-69, 6-72-22. E-mail: info.wmpm@wicor.com Газету набрано і зверстано у редакційному комп'ютерному центрі. Надруковано в друкарні ТзОВ «ПОЛІРЕКС ЛТД», м. Київ, пр-т Перемоги, 74. Виходить не рідше одного разу на місяць. Розповсюджується безкоштовно. Наклад 2000 екземплярів.

Редактор ГОРДІН О. І.

Матеріали, надруковані в газеті «ПАПЕРОВИК», не можуть бути відтворені в будь-якій формі без письмового дозволу видавця.

Відповідальність за достовірність публікації несуть автори. Редакція не листується з читачами. Редакція може не поділяти точку зору автора. Рукописи не повертаються і не рецензуються. Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. При використанні наших публікацій посилення на газету — обов'язкове.

© «ПАПЕРОВИК».